

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

39

SKAARUP STATSSSEMINARIUM'S
ELEVFORENING

AARSSKRIFT 1928—29

Dansk Skolemuseum
Rigensgade 9
København K.

SKAARUP STATSSSEMINARIUMS
ELEVFORENING

AARSSKRIFT 1928—29

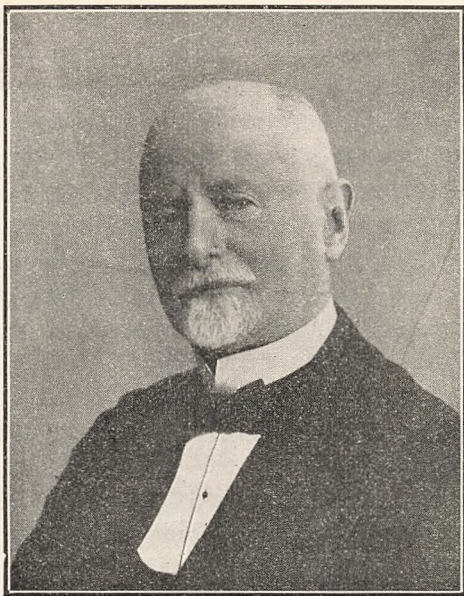
37.18

Sk
1928/29.

Dansk Skolemuseum
Rigensgade 9
København K.

Kalundborg Dagblads Bogtrykkeri

1930/Nr. 17.

Dr. Eduard Larsen

Midt i Oktober sidste Aar saa jeg i Bladene, at Dr. Larsen havde ansøgt om og faaet bevilget sin Afsked fra 1. Novbr. 1929.

Selv om det var ventet, at Dr. Larsen snart vilde tage sin Afsked — han fylder 70 Aar d. 2. September i Aar — havde jeg for init Vedkommende ikke paa dette Tidspunkt tænkt over og gjort mig klart, hvad det egentlig vilde betyde for os, hans gamle Elever. Det er først lidt efter lidt — ved Afskedsfesten d. 2. November og nu senere — gaet op for mig, at Seminariet og Skaarup ikke er det samme, som det var før, og jeg er kommet til at filosofere over, hvordan det har været Dr. Larsen muligt ganske indirekte at præge baade Seminariet og Byen paa en saadan Maade, at man ved at færdes der nu har Følelsen af, at der mangler noget.

Dr. Larsen var jo ikke, hvad man kalder „gammel i Gaarde“ i Skaarup. Han var Forstander for Skaarup Seminarium fra Oktober 1915 til November 1929, altsaa i 14 Aar. Sammenlignet med flere af de tidligere Forstandere, f. Eks. Schurmann, var dette ikke nogen lang Tid. Desuden er Dr. Larsen fuldblods Københavner; han er født og opvokset derinde i Hovedstaden

og har i en Aarrække arbejdet der som Lærer, bl. a. ved Vesterbro og Blaagaard Seminarier. Da Dr. Larsen saa i 1915 blev kaldet til Seminarieforstander i Skaarup, skulde man have ventet, at det vilde have faldet ham svært, vant som han var til Storbymens hastigt pulserende Liv, at finde sig til Rette i Landlivets rolige og mere beskedne Forhold. — Men dette, tror jeg tværtimod, lykkedes udmærket for Dr. Larsen. Den Ungdom, han kom til at virke iblandt til daglig saavel som Befolkningen, han kom i Berøring med, var i mange Maader vidt forskellig fra den, han tidligere havde levet iblandt; men forbavsende hurtigt vandt Dr. Larsen sine Elevers Tillid og Kærlighed saavel som den omgivende Befolknings Agtelse og Velvilje. Hvad var Grunden til det? — Sikkert Dr. Larsens store Tilpasningsevne og hans dybe Forstaaelse af Menneskene. Han kunde som ingen anden sætte sig ind i et andet Menneskes Tankegang, kunde, selv om det stred mod hans egne Teorier og Meninger, forstaa og interessere sig for, hvad vedkommende kunde faa ud af sine Ideer. Vi, hans Elever, har vel mærket dette allerbedst og faaet allermost ud af det; i en Klasse kunde der godt være Repræsentanter for saa godt som hele Landet, Landboere og Købstadfolk imellem hinanden. Dette generede ikke „Doktoren“ (Dr. Larsens alm. Navn blandt Eleverne), tværtimod tror jeg, at han i det Stykke var aandsbeslægtet med den gamle Sultan Soliman, der pegende paa sin Have sagde: „Er den ikke skøn, netop fordi der er Afveksling“. Og i denne brogede Sammensætning forstod „Doktoren“ at faa noget ud af hver Elev; faldt et Spørgsmaal for vanskeligt — Eleven kunde ikke fatte eller følge „Doktoren“s Tankegang — saa gik denne ned paa Elevens Standpunkt og tog ud fra noget, denne kendte fra sit Hjem eller sin tidligere Virksomhed, fat paany, og gradvis førtes saa Samtalen derhen, hvor Doktoren vilde, og Eleven blev klar over Problemet. I saadanne Øjeblikke gik det op for os, hvor stor Pædagog Dr. Larsen var, og han gav os der gennem sit eget Eksempel en Lære med ud i Livet, hvis Værdi vi ikke kan skatte for højt.

Men det var kun en lille Del af, hvad Dr. Larsen gav os; det kan slet ikke beskrives, det maa opleves. Man gik til Arbejdet med en egen sær Følelse af Tryghed og Ro; man vidste, at denne Mand omfattede alle sine Elever med Velvilje, ja holdt af dem og saa noget godt i hver enkelt, noget, som skulde have

frit Lov til at udfolde sig, selv om det ogsaa bar en Del vilde Skud iblandt. Man kunde sammenligne Dr. Larsen med en Urtegaardsmand, der varsomt og lempeligt beskærer sine Træer og indpoder dem nye, friske og værdifulde Skud. Og varsomt, bange for at ødelægge noget, der havde Værdi, var Dr. Larsen. Den indefra kommende Vækst, den personlige Udvikling var det, Dr. Larsen satte i Forgrunden. Hver skulde blive det, han havde naturlige Anlæg til og Betingelser for. Han vilde gøre de unge til selvstændige, tænkende Mennesker, men ogsaa Mennesker, som var sig deres Ansvar over sig selv og andre bevidst. — Derfor var der i Dr. Larsens Tid ikke noget paa Skaarup Seminarium, der hed: „Det skal du . . . Det maa du ikke“. — Det hed: „Du maa gøre, som du selv synes, men Ansvaret er dit eget“.

Man skulde tro, der laa en Fare i dette — og det har mange med Forholdene paa Skaarup Statsseminarium helt ukendte Mennesker vist ogsaa gjort — men de faktiske Forhold viser det modsatte. Den Tro paa de unge, paa det gode i dem og Dygtigheden hos dem, gav os Selvtillid og Arbejdslyst; vi vilde vise, at vi var Troen værdige, vi kunde udføre det Arbejde, som ventedes af os, og vi fik ved denne Undervisningsmaade Følelsen af, at det var for vor egen Skyld med Sigte paa vort senere Liv, at vi skulde lære noget.

Dr. Larsen har engang selv som Motto for sin Undervisning nævnt følgende Ord: Her skal alle Tanker tænkes; her skal ingen Tanke tvinges. — Mere rammende kan Undervisningsidealet for en Lærer for unge ikke udtrykkes. De unges Tanker skal ikke tvinges ind paa bestemt afstukne Baner, nej, Problemerne, som Verden har tumlet med siden dens Skabelse, skal lægges frem for de unge, som saa selv skal dømme uden Paavirkning fra andre, selv tænke deres Tanker om det alt og selv udforme deres Meninger. Saadan var Dr. Larsens Princip, han respekterede Ungdommens Ret til selv at veje og vrage, ja, han værnede den ofte, naar han mente, andre gik denne Ret for nær.

Vi „Skorpioner“, som har haft den Lykke at opleve Dr. Larsen som Lærer og som Menneske, vil til alle Tider med Taknemlighed og Kærlighed mindes den Mand, der trods alle Angreb trofast stod ved sine Meninger og førte sin Kamp igennem, Kampen for Ungdommens Ret til Selvarbejde og Selvhævdelse.

Valdemar Madsen.

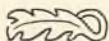
Til Dr. Larsen!

*En Sang til dig og intet andet!
Sang født i Ord og støbt i Ild,
en Sang, der flyver over Landet,
som Faklen flammer varm og vild,
en Sang, der som en snehvid Maage
skal flyve ud med Luers Glød,
igennem Løgnens tætte Taage
og bagom Dumheds kolde Død.*

*Du kom, og som en Fakkell siden
du stod med Kampens Panser paa,
du selv var med, var midt i Striden
mod alt det lave, alt det smaa.
Du gaar; vi vil ej Sangen dæmpe,
nej, den skal tone fra vor Lejr:
Nu er du færdig med at kæmpe,
men du har vundet, vundet Sejr!*

*Vi staar med Ild for dig at hædre,
her i Novembernattens Skær.
Vi hylder dig, din Ild var bedre
end hundred lyse Faklers Hær.
En Ungdom, der kun ler og haaber,
skal hilse dig endnu engang.
Vi trodser alle Tiders Taaber!
En Sang til dig! Vår sidste Sang!*

Vilhelm Johansen.

Afskedsfesten for Dr. Larsen

den 2. November 1929.

Da det i Oktober Maaned rygtedes blandt Seminariets Elever, at Dr. Larsen vilde tage sin Afsked allerede den 1. Novbr., opstod straks den Tanke, hvorledes man paa bedste Maade kunde fejre den Forstander, der nu i 14 Aar havde været Elevernes saa forstaaende Fører. Takket være Forslag fra gamle Elever var man snart i Gang med at lægge Planer for en Fest her paa Seminariet. Mange saa med Skepsis paa Elevernes højtflyvende Planer, men Festens vellykkede Forløb viste, at Seminaristerne — trods alt — forstod at gennemføre Programmet.

Den 2. Novbr. herskede der Travlhed paa Seminariet. Mangt og meget skulde ordnes og forberedes, for at alt kunde klappe om Aftenen. Gymnastiksalen skulde pyntes. Tidspunktet kunde i saa Henseende ikke være mere gunstigt. Skoven stod i sit pragtfuldeste Efteraarsskrud, og snart glødede paa Salens Loft og Vægge den gyldne Farvepragt. Midt i det brogede Bøgeløv blev anbragt en legemstor Tegning af en himmelstræbende Fakkeltænder, der fra en Fjeldtinde slynger Lyset ud i Rummet. Tegningen var udført af Vald. Vaaben, der som altid beredvillig havde stillet sig til Raadighed med sine kunstneriske Evner.

Aftenen oprandt, og om Kap med de gulnede Blade straaledede de festligt smykkede Borde. Deltagerne samledes efterhaanden, og da de 160 Mennesker havde taget Plads omkring Bordene, var der ikke megen Plads tilovers i den lille Gymnastiksal. Alle rejste sig, da Dr. Larsen og hans Familie gik gennem Salen til deres Pladser. Dr. Larsen blev ført til Bords af Formanden i 3. Kl., Ebdrup, Fru Dr. Larsen af Næstformanden, Westergaard. Mange af Dr. Larsens gamle Elever og tillige en Del indbudte Gæster var til Stede. Ved Dr. Larsens Side sad hans Søn, Tennismesteren Henning Larsen, og ved Fruens Side hans Datter, Fru Redaktør Elmholt, med Søn.

Da alle var kommet til Bords, bød Ebdrup Velkommen paa Elevernes Vegne, idet han rettede et særligt Velkommen til Dr. Larsen og Familie. 15 af Byens unge Piger besørgede Opvartningen. — Snart tonede en Sang gennem Salen, en Sang, der i lyriske Strofer tolkede en Seminarists Følelser for gamle Skaarup By. Da man var naaet til Stegen, holdt Lærer Aage H. Petersen, Kalundborg, Festtalen for den bortdragende Forstander:

Kære Dr. Larsen! Allerede for Maaneder siden begyndte der at blive Uro i Kredsen af Deres Elever, som vilde vise Dem, hvor meget vi holder af Dem, naar De til næste Sommer vilde tage Afsked. Deres Forsøg paa at overrumple os ved at gaa nu maatte derfor ogsaa mislykkes. Hvis det spurgtes over Landet, hvordan De kom hertil, skal det ogsaa høres, hvordan De gaar nu. Den Gang var det Kampgny. Nu er det Festbrus. Der er vel Vemod i Dagen, men det er ingen Sørgefest. Den Hurlumhej, der stod i Landet for 14 Aar siden, kan vi Elever her og andre Steder bevidne blev gjort til Skamme. Vi ved, at det ondeste og mest uretfærdige, der kunde siges om Dr. Larsen, var, at han havde forvoldt blot een Elev Skade paa Sjælen. Tværtimod vil der — ogsaa i Aften — strømme Dr. Larsen Vidnesbyrd i Møde om, hvordan han har beriget os. En Kammerat sagde fornylig, at det vidunderlige ved Dr. Larsen var, hvordan han fik det til at gro i os. Denne Evne til at kalde paa det i os, der higer opad, skyldes for en Del hans indtagende Personlighed og hjertensvenlige Væsen. Men jo mere man er kommen Dr. Larsen paa Afstand, des bedre ser man det: Han har ikke alene Følelse for sine Elever, men Forstand paa dem. Han mestrer Opdragelsens Kunst. Han blev vor store Læremester baade ved det, han talte med os, og ved sin Færd blandt os. Han pegede paa den banede Vej ind til Barnets Hjerter, som kaldes Tillid. Han lærte os, hvorledes man kan hjælpe et Menneske blot ved at tro paa det og blive ved at tro. Alle, der har været Dr. Larsens Elever, vil haabe, at Troen paa Ungdommen altid maa sidde til Højbords her. Naar der bliver Tale om en ny Forstander, vilde det være betimeligt at sende ham et Telegram: Har De Tro paa Ungdommen? Ja eller nej! Uafhængig af Tradition og Eksamenskrav var vi Genstand for en Vurdering, hvis røde Traad var Respekt for det menneskelige Indhold. Kan vi glemme

den Maade, paa hvilken Dr. Larsen lærte os Varsomhed i Vurderingen af Barnets Foreteelser? Kan vi glemme Ærbødigheden for Barnet, vi, der har fulgt denne Mand ind i Barnets skønne Verden. Kan vi for Alvor lade os irritere af Børn med uvorne Lader? Vi, der har lært at smile derad og huske, at Unoderne er ikke Drengen, men Kræfternes Krumspring i ham. — Vi fik ikke Anvisning paa Masse- eller Automatpædagogik. Vi lærte at finde Vej ind til de Kilder, hvoraf Opdragelsen skal øse. Kan man sige noget større om en Mand, der skal være Vejleder, end at han er en Mester i Opdragelsens Kunst. For den Indvielse, vi saaledes fik, siger vi i Dag Mesteren Tak.

— — Taleren sluttede med at overrække Dr. Larsen en læderindbunden, kaligraferet Mindebog, udført af Vald. Vaaben. Bogen indeholdt en Samling skønne Akvareller, dels fra Seminariet, dels fra Byen og Omegnen. Adressen havde følgende Ordlyd:

Kære Dr. Larsen! Deres Elever hilser Dem! Tak for, hvad De lærte os. Det var mere end Historie, mere end Pædagogik, det var Livets store Kunst. Vi saa, at et Menneskeliv er skønnest, naar det vokser frit, baaret frem af en levende, aandende Sjæl, at Godhed og Finhed er Blomster, der naturligt udfolder sig under Livets Vækst. — Det lærte De — det levede De! — Vore gode Ønsker følger Dem, naar De nu forlader Skaarup. Gid De og Deres Frue maa have mange lyse Aar derovre, hvor De nu skal bo — uden dog at glemme det gamle Skaarup og alle de urolige unge Væsner, der her flokkede sig om Dem. Lev vel!

Den 2. Nov. 1929.

Nuværende og forhenværende Elever

En smuk Krystalvase, fyldt med pragtfulde Chrysanthemmer, og en Krystalskaal med Frugt blev derefter overrakt Fru Dr. Larsen.

Lærer Anker Jensen fra Falster talte snart efter for Fru Dr. Larsen: Ogsaa her, hvor vi taler om Dr. Larsens Indsats i en stor Gerning, kan vi vel spørge: *Ou est la femme?* Som Seminariets høje Værtinde havde Fruen bl. a. den Opgave, naar vi løb Forstanderen paa Dørene med vore Sager, at modtage os, og det skete altid med det venligste Smil, saa enhver af os

havde Følelsen af at være den særlig foretrukne. Tak for den Maade, paa hvilken Fruen har været Drivfjederen i Dr. Larsens Gerning. — — Medens Deltagerne rejste sig, overrakte Taleren Fruen en stor Buket Chrysantherer.

Derefter talte Seminarielærer Trap om Dr. Larsen som de unges Ven: Dr. Larsens Undervisning var baade en Videnskab og en Lidenskab. Det var hans Formaal at sætte Problemer under Debat. Han var mere en Gæringens end en Afklaringens Mand. Han førte sine Elever midt ind i Problemerne, gav saa Ro til at klare Tankens Vanskeligheder. Han var mere end Lærer, han var Opdrager. Betingelsen for, at Opdragelse lykkes, er at vinde Eleverne. I Begyndelsen mødte nogle af dem ham med Mistro, men han vandt dem, og han blev deres Ven og Støtte. Elevernes Glæde var Forstanderens, deres Bekymringer og Sorger ligesaa, men denne Medleven gav ofte søvnløse Nætter. — Nu bliver det som et nyt Blad i Livets Bog for ham. Vi vil ønske Dr. Larsen og hans Frue mange gode Aar, bede dem ikke glemme Skaarup, den gode, gamle By.

Efter en Sang talte Lærer Albert Marstal, København. Lærer Marstal mindedes, da han for 14 Aar siden som Elev paa Blaa-gaards Seminarium havde holdt Afskedstale for Dr. Larsen. Han citerede de vemodige Ord af Blicher: „Sig nærmer Tiden“, og følte sig sikker paa, at disse Toner lød i Dr. Larsens følsomme Sind i disse Dage. Thi selv om han fandt sin Lykke i Gerningen her i Skaarup, saa var han dog inderst inde en Trækfugl, der har hævet sig op over Pædagogikkens Andedam, og længe før Dr. Næsgaard, Arvin o. fl. har han traadt de nye Veje i Opdragelsens Kunst. En Tak for, hvad han har betydet for os som Lærer og endnu mere som Menneske.

Dr. Larsen rejste sig nu for at takke og gjorde i sin Tale Rede for de Tanker og Forhold, der havde bestemt hans Liv og Virke: Naar Tanker og Følelser strømmer ind i en saadan Mangfoldighed som nu, er det vel ikke underligt, om man føler sig fattig og ikke ved, hvad man skal sige. Man kan sige Tak, men det er ligesom for lidt. Jeg har levet et Liv i mange Kredse, i Udvikling og Vækst, som de fire Talere har sagt det, og jeg vil herom kun sige dette ene: Jeg har levet med dem alle. Dette er Sandhed. — Nu kan jeg sige et Par Ord om mit Livs ydre

Ramme. Jeg begyndte i Teologien, studerede saa Filosofi og Pædagogik, plaskede en kort Tid over i Politik og kom tilbage til Pædagogik, og der gik jeg til Bunds — i god Forstand. Jeg har ryddet op i disse Dage — vi er jo alle plaget af nogen Ordenssans. I en gammel Vidnesbyrdbog fandt jeg et Vidnesbyrd fra min Fysiklærer — for Resten senere Provst paa Taasinge — og der stod, at det var, „som han ikke rigtig kunde og ikke rigtig vilde“. Og det er sandt. Jeg har fra min første Tid søgt at leve mit Liv ud fra mig selv. Jeg var Student i den rette Tid — med de store Kampe i Studenterforeningen og de ny Tanker, som fødtes. Men jeg kunde ikke rigtig gribe til, ikke tage Stade og Standpunkt. Hvorfor? Fordi jeg altid langsomt maatte vokse mig til det, jeg følte og mente. Jeg var forsigtig og vilde garantere mig Ægthed og Tryghed. — Paa Vesterbros og Blaa-gaards Seminarium kom jeg til at staa overfor Seminarister, og det blev for mig Mødet med Jorden, med Mulden, hvori gror Ukrudt og Blomster, gror som det vil. Der fandt jeg mig selv. Hvad gror der i Mennesker? Kan man faa fat i det, kan man ogsaa faa fat i sig selv. Samlivet med Seminarister blev Holdpunktet i mit Liv. Seminaristerne er det ægte Udgangspunkt for Livet i Danmark. De er gennemgaaende ganske anderledes personlige end Studenterne. Jeg ønsker derfor ikke en Seminarieuddannelse, der kræver Eksaminer, men en Uddannelse, der kræver, at man lærer noget i sig selv. Jeg blæste Teorien et Stykke og respekterede aldrig Autoriteten, men havde Ønske om at finde ind til mig selv — en vanskelig Ting. Hvorfor var der da Postyr, da jeg kom til Skaarup? Fordi man havde Følelsen af, at det betød noget af en Revolution, at jeg vilde anvende disse Anskuelser paa Ungdommen, og jeg tror, man havde Ret. Jeg er ikke Pædagog, ikke Ven med mine Elever, jeg er ingen Ting andet end mig selv, og derfor smitter jeg maaske af — paavirker ikke. — Resultatet blev for mig, at den Taalmodighed, den Realitet, jeg skulde vokse mig til, tillod mig ikke at tage Stilling, hverken til Moral eller Religion. Spørger man mig om Religion, svarer jeg kun: Taalmodighed. Jeg ved intet. Jeg søger min egen Erkendelse. Naar jeg af Astronomien lærer, at der er Milliarder af Mile mellem Stjernerne, og søger ud over Grænsen, men ser det samme igen, saa føler jeg en dyb Ydmygelse, en dyb Følelse af, hvor Mennesket er lille, ja, først og sidst, hvor

smaa vi er over for det hele. — Men saa kom der for mig en Vending, en levende Følelse af, at det største ved at være er at erkende, at inden for den Ramme har jeg min Plads, og der er jeg suveræn, der er jeg for mig selv den ubegribelige Verdens Midtpunkt. Hvad jeg føler inden for min Begrænsning, er det største. Saa havde jeg Ro og Fred, og saa kunde jeg være Pædagog med Ansvar, behøvede aldrig at vente det uventede, aldrig at være opstyttet, kun at være naturlig. Som Opdrager behøvede jeg kun at være mig selv og derved faa andre til at føle det samme. Alt hvad jeg har levet — mit Livs Taalmodighed og Vækst, gik ud paa dette ene at skabe mig et Grundlag for at være Lærer, at vokse ud af mig selv til det. — Det er den Skæbnens Lykke, jeg har haft, min Filosofi, min Livsanskuelse. Og til alle dem, der har villet forstaa mig, vil jeg rette en Tak for, at de har villet leve Livet sammen med mig, til „Overforstanderinden“, min Hustru, mine Lærere og Elever, til Krogsgaard og Aage Petersen for mange gode Samtaler. Jeg har levet med mine Elever, saa jeg har haft Udbytte ved det, jeg har haft Lykke og Glæde i Skaarup, og denne Festaften skal være mig et kært Minde derom.

Under sidste Del af Middagen fik endnu en Række Talere Ordet. Fhv. Seminarielærer Krogsgaard mindedes med Glæde og Tak sine Samtaler med Dr. Larsen om Seminariets Forhold og pædagogiske Spørgsmaal. Dr. Larsen blandede sig ikke i Lærernes Undervisning, og saaledes var der skabt en gensidig Tillid mellem Forstander og Lærer.

Skoleinspektør W. D. Rasmussen, Odense, mindedes sin egen Seminarietid for 45 Aar siden og erklærede, at dengang havde Seminaristerne det godt. Det har de ikke mere. De unge Lærere var altfor forlæste. Men Troen paa Ungdommen delte han med Dr. Larsen. Han sluttede med et Leve for Dr. Larsens Børn og Børnebørn.

Lærer Vaaben rettede nu en personlig Tak til Dr. Larsen for den „Honnør for Menneskesjælen“, han her havde erfaret.

Imidlertid var der indløbet en Mængde Telegrammer, som blev oplæst af Ebdrup. Der var Hilsener bl. a. fra Skoleinspektør Arvin (De er blevet tugtet med Skorpioner, men „Skorpionerne“ elsker Dem), Skoleinspektør Halsteen, Svendborg, fhv.

Trafikminister Hassing-Jørgensen, Aarhus, Hakon Kirkegaard, Frederiksberg (Hilsen til Politikeren, Skolemanden og Mennesket Dr. Eduard Larsen) samt fra Bibliotekar Haugstrup, Kalundborg.

Derefter talte Pastor Bugge om Dr. Larsen som den, der førte Eleverne ud paa Livsdybet, for at de kunde lære at kende sig selv.

Tømrrermester Bech, Skaarup, takkede Dr. Larsen paa Beboernes Vegne.

Redaktør Brixtofte talte om Dr. Larsen som Politiker og takkede for hans Indsats paa Samfundsspørgsmaalenes Omraade.

Efter alle disse Taler tonede en munter Sang om Dr. Larsen. Den vakte stor Begejstring og maatte synges da capo, hvorefter Sangens Forfatter, Willy Kirkholm, rettede følgende versificerede Tale til Dr. Larsen:

A kam fræ Jyllands Lyng og Muld
og søgt' for Lærdoms røde Guld.
A kam og lært' en Mand og kinn',
om hvem a haar et skjønne Minn.

A kam og fand det, som a søgt':
en Mand, der holder høvt hans Løgt
og lyser for vi anner Vej,
saa æt vi velter i et Vrej.

No takker a for, hwa a fæk,
for Raad og hjælpsom Haaendsræk,
a sejer Tak o Hjat og Sind,
og ønsker Dæ en gue Vind.

Inden man rejste sig fra Bordet, hilste man i Tavshed Mindet om afdøde Seminarielærer Thyrré.

Efter Middagen samledes man i Musiksalen, hvor der var Koncert af Skaarup private Symfoniorkester under Ledelse af Hans Emil Petersen, Svendborg. Inden Koncerten holdt Dirigenten en smuk Tale, hvori han takkede Forstanderen for „Husly“ og den stadige Interesse for Orkestret, som han havde udvist. Han sluttede med at overrække Dr. Larsen et smukt Sølvbæger. Fruen fik en stor Buket Roser. Dr. Larsen takkede for Gaven og udtalte, at han ansaa det for en stor Gavn og Glæde for

Efter Tegning af Vald. Vaaben.

Seminaristerne, at Orkestret holdt til paa Seminariet, da de derved fik Lejlighed til baade at høre god Musik og selv at medvirke i Orkestret.

Efter Koncerten samledes man atter i Gymnastiksalen, hvor en Flok af Byens Befolkning havde samlet sig for at være Deltagere ved Kaffebordet. Dr. Larsen holdt her en munter Tale om de 3 Forstandere paa Seminariet: Formanden, Ebdrup, Pedel Hansen og Dr. Larsen selv. I en kraftig Tale skildrede dernæst Lærer Jørgen Christensen, Odense, Dr. Larsen som Frisindets Mand, der i mange Aar med Dristighed og Mod havde virket for de moderne Skoletanker.

Kordegn Vaaben anmodede nu Forstanderen og Festens Deltagere om at samles i Seminariegaarden. Et betagende og uforglemmeligt Syn mødte alle tilstedeværende. Den store Skare af Fakkeltænder — 100 Mand — gik først en Runde om Seminariet, gennem Havens bugtede Gange for til sidst at samles i Gaarden under den gamle Lind, hvis sidste Blade glødede i gylden Glans i de mange Faklers Skin.

Under Ledelse af Elev i 3. Klasse, Erik Thomsen, sang man nu følgende Fakkelsang, forfattet af Vald. Vaaben:

Nu fylker sig for sidste Gang
i Fakkelskær en Fanevagt.
Vi slutter Kredsen og staar fast
om ham, som Faklens Ild har bragt.

Ja, her til Skaarup stille By
— med Ænders Rab i Gadekær —
du ensom kom med Hjertets Ild,
nu har af Mænd du skabt en Hær.

Du holdt din Fakkeltænder højt i Haand,
du forrest gik i frygtløs Færd.
Ved Faklens Lys vi Livet saa,
det fik for os et evigt Værd.

Og Mørkets Magter flygted bort,
de fjæled sig i Kløft og Vraa.
For Mænd med Mod og Ild i Sind
kan ingen Usselhed bestaa.

Her under Havens høje Træer,
med Blades Fald mod Markens Muld,
vi lover dig som Livets Mænd
at vogte tro din Flammes Guld.

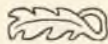
Melodien var skrevet og udsat for firstemmigt Kor af Erik Thomsen.

Efter en Hornkantate traadte Seminarielev Kirkholm frem i Kredsen blandt sine Kammerater og holdt paa Vers og Prosa en djærv og følt Tale til Dr. Larsen. — Efter at Faklerne var kastet i Baal, holdt Dr. Larsen fra et Vindue i Midterfløjen en sidste Tale til sine Elever og Venner:

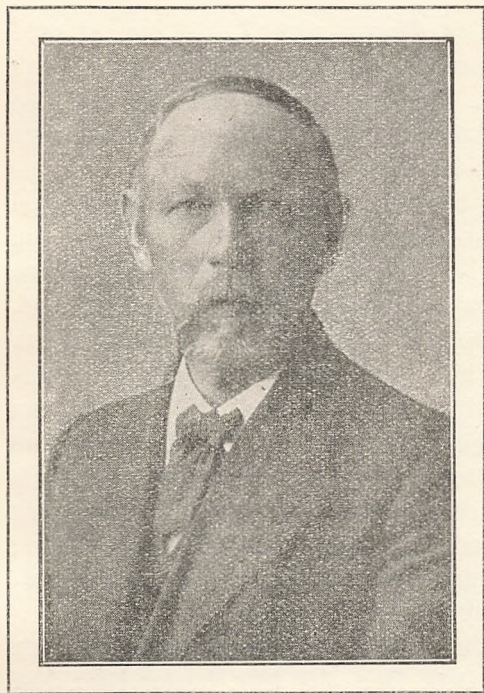
I og jeg har fundet hinanden i et fælles Ungdomsliv. — Det er Nat nu, men ud af Natten er sprunget Faklernes Lys. Det er med Mindet om jeres og mit fælles Ungdomsliv, jeg gaar herfra og med Mindet om den Lykke, jeg her har oplevet. Jeg vil ønske, at dette fælles Ungdomsliv maa bevares og bestaa paa Skaarup Statsseminarium. Hermed for sidste Gang et Leve for det, der samler os alle. Et Leve for S. S. S.!

Kraftige Leveraab og Hornfanfarer hilste Forstanderens Tale, og saa klang til sidst den gamle Skaarupsang ud i Natten, mens Faklerne langsomt slukkedes.

Ellen Hylsebech.

A. S. Thyrrer Minde.

Den 26. August 1929 afgik Seminarielærer A. S. Thyrrer ved Døden paa Svendborg Sygehus. Hr. Thyrrer var i de sidste Aar, han virkede ved Seminariet, en af Sygdom haardt mærket Mand. I Sommeren 1926 blev Hr. Thyrrer ret pludselig syg og maatte paa Sygehuset, hvor han gennemgik flere farlige og smertefulde Operationer. I 1927 overtog Hr. Thyrrer igen Musikundervisningen og viste nu ret, bøjet som han stadig var under Sygdommens Aag, sin jyske Sejghed og Udholdenhed.

Sommerferien sidste Aar brød Helbredet helt sammen, vel nok til Dels foraarsaget ved Sorgen over den ældste Søns pludselige Død i Juli Maaned, og en Operation til formaaede ikke at redde Hr. Thyrrer Liv.

Dødsbudskabet blev modtaget med Sorg i Skaarup. Hr. Thyrrer var en Mand, som alle, baade Elever og Lærere ved Seminariet og Byens Beboere, satte Pris paa og saa op til, og Dagen efter, den 27. August, samledes Seminariets Elever og Lærere paa Musiksalen for at dvæle ved Hr. Thyrrer Minde.

Seminarieforstander Dr. Larsen holdt her en kort Mindetale:

„Som De kan forstaa, har jeg sammenkaldt Dem i Anledning af Hr. Thyrrer Død i Gaar.

Det er ikke for at tale til Dem om Dødens Gru. Den er De for unge til at høre om, har heller ikke Forudsætninger derfor.

Men jeg vil endnu en Gang lade Hr. Thyrrer leve for Dem indenfor Murene af denne Sal, hvor han daglig havde sin Gerning som Lærer.

Hvad var det som gjorde Hr. Thyrrer til Lærer? Først det, at han troede paa sin Gerning. Han var overbevist om, at med den udrettede han noget værdifuldt, ikke blot for Dem, men ogsaa for det danske Folk. Og deri havde han Ret. Og han troede, at han ydede et Arbejde, der svarede til Gerningens Værdi, og ogsaa deri havde han Ret.

Men dernæst: Han var i sin Gerning midt imellem Dem, i bedste Forstand Deres Medarbejder. Naar man kom herover paa Salen i Timen, fandt man Hr. Thyrrer, næsten som han ogsaa var Elev, staaende hos Dem, selv med i Spillet, med i Arbejdet. Og var en Elev ved at øve sig i Orgelspil paa Harmoniet, saa fandt man Hr. Thyrrer siddende paa Bænken, ved Siden af Eleven, lige saa optaget som han. Jeg har sagt det før og kan nævne det igen: Da Hr. Thyrrer for snart mange Aar siden kom hertil, fandt man ham atter og atter i sin Have, travlt beskæftiget med at ordne den — omgivet af sine Børn. De var hans Medarbejdere og han var deres, og ingen, der kender hans Børn, kan være i Tvivl om, hvad det betød, at han var de unges Medarbejder, det vidner hans udmærkede Børn om.

Og til denne Medarbejden sluttede sig hans Omsorg for de unge. Paa ham passede de Ord: Den, der tror, haster ikke. Det er ikke let Aar efter Aar at begynde med en Række Hold, hvor en Elev spiller i Øst, en anden i Vest, og ikke give tabt. Hans Omsorg for Dem omsatte han i Taalmodighed, han kunde vente, holde ud med Dem. De har jo selv ofte i Spøg gentaget det Ord af Hr. Thyrrer, som vi nu i Dag kan mindes med et vemodigt Smil: Ja vist saa, vist saa, det kommer nok.

Naar han da nu ikke mere kan give Møde mellem Dem, saa tænk alligevel paa, hvad han har gjort for Dem og været for Dem. Han vidste, hvad det betød for Dem i Deres Kamp for at komme frem i Livet, at De naaede saa langt det var muligt ogsaa i Sang og Musik — og i den Gerning ydede han i denne

Sal noget, De ikke blot skylder ham Tak for, men heller aldrig bør glemme.

Og saa sænker vi da Mindet om Hr. Thyrre om ham. Og-saa Dagen i Dag skal give sit Bidrag dertil, der bliver ingen Undervisning i Dag.

* * *

Den 2. December blev Hr. Thyrre begravet paa Skaarup Kirkegaard under overordentlig stor Deltagelse. Der var mødt foruden alle de til Seminariet knyttede Lærere og Elever et stort Antal af Omegnens Beboere og af Hr. Thyrrer mange Venner fra hele Landet, gamle Elever og Lærerkolleger fra Ranum og Silkeborg Seminarier. Et Væld af Kranse dækkede Kisten, og ved Graven talte foruden Pastor Rørdam, Skaarup, 3 Seminarieforstandere: Dr. Larsen, Skaarup, hfv. Seminarieforstander Taaning, Ranum, og Seminarieforstander Winther, Silkeborg. Af den sidstes Tale refereres et Udtog, som giver et karakteristisk Billede af Hr. Thyrre, da han i sin Manddoms fulde Kraft færdedes i Silkeborg og øvede sin Gerning der, og som tillige viser, at Hr. Thyrre ikke var mindre afholdt der end i Skaarup:

Intet minder saa stærkt om Livets Forkrænkelighed som det, at man bliver mere og mere ene, eftersom de, man var sammen med i Livets Arbejde og Fest, gaar bort. „En liden Stund i Rosens Lund, saa er vort Løb til Ende“. Jeg tænker paa Thyrre ovre hos os i Silkeborg, hans sunde Ansigt med de fyldige Kinder, et kønt Udtryk for hans glade harmoniske Væsen. Han var aldrig syg, var som Symbolet paa Udholdenhed. Aldrig har jeg kendt saa taalmodig en Lærer — og det var ikke Flegma, det var den sunde, stærke Livsharmoni. Hemmeligheden er, at Thyrre altid saa Mennesket bag Gerningen. Jeg tænker paa ham som vor gode, trofaste Ven ved Arbejde og Fest. Hans sunde Latter kunde gøre en glad. Paa Rejse var han altid glad. Han vilde se alt, trættedes aldrig og kunde sætte os andre i Gang, naar det kneb. — Thyrre var ikke Genialitetens Mand, ikke paa den Maade, at han stod og spejdede efter de nye Tanker, men han arbejdede godt og udnyttede trofast de Muligheder, der kom nær. Han havde den bedste Evne til at arbejde indenfor den Ramme, Livet gav, og hvis det er en Livslov, at Trofasthed

er Livets Skole, saa har Thyrrer ved sin trofaste Udholdenhed givet en god Indsats i dansk Skoleliv.

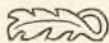
Ære være hans Minde“.

— Som Hr. Thyrrer var afholdt og agtet blandt sine Kolleger, var han det ogsaa blandt sine Elever. Den Ro og Tryghed, der var over hele Hr. Thyrrers Person og Fremtræden, forplantede sig til Eleverne; man følte, at her var man undergivet en Mand, man ubetinget kunde stole paa, og som vilde ens sande Vel. Som Leder af Skaarup Præparandkursus var Hr. Thyrrer den Mand, de unge som Regel først kom til, og han viste ved saadanne Lejligheder en rørende Omhu for de uprøvede og med Forholdene helt ukendte unge Mennesker.

Ogsaa Elevforeningen har meget at sige Hr. Thyrrer Tak for. Altid var han rede med Raad og Daad, saaledes skyldes Skaarupplatten fra Seminariets 125-Aars Jubilæum for en stor Del Hr. Thyrrer, som paatog sig Besværet med at fremskaffe den. For Skaarup private Symfoniorkester, som Hr. Thyrrer var Medstifter af, nærede han stærk Interesse, og beundringsværdigt er det Arbejde, han udførte her*).

Seminariet og alle til det knyttede Personer og Institutioner mistede i Hr. Thyrrer en redbon Ven og Medarbejder, en Mand, paa hvem man altid kunde stole, og hvis Raad var velovervejede og værdt at lytte til. Derfor vil Savnet af ham og Mindet om ham leve længe i Skaarup og hos dem, han kom i Berøring med det ganske Land over.

Ved V. M.

*) En tilsendt Artikel om dette Orkester og dets fortrinlige Dirigent maa paa Grund af stor Stofmængde gemmes til næste Aar. Til den Tid kan Orkestret holde 10 Aars Jubilæum.

Skorpionerne af 1928.

En Karakteristik, der — sammenholdt med en tilsvarende i Fjor — giver et ganske interessant Billede af Forholdene i Skaarup gennem ti Aar.

En af Seminariets Lærere udtalte engang, at Præparandklassen var den mest interessante af Klasserne at arbejde med, fordi Eleverne der var friske og modtagelige for Indtryk og Paavirkninger, „og saa dejligt forskellige“, tilføjede han. Seminarieopholdet skulde altsaa — efter denne Lærers Erfaring — udslette noget af Elevernes Forskellighed og give dem et vist Fællespræg. Saaledes er det utvivlsomt ogsaa.

Den Flok „Præpper“, der i 1924 begyndte paa S. S. S., var i hvert Fald langt mere indbyrdes forskellig end det Hold Lærere, der i Sommeren 1928 blev sendt ud fra Skaarup.

Vi var rekrutterede fra forskellige Samfundslag — mest dog fra de mellemste —, Sønner og Døtre af den jævnt godt stillede Middelstand, der ønsker at se sine Børn anbragt i en solid Stilling og ikke har Raad til at bekoste de dyrere Studier; af Arbejdere, som ved en økonomisk Kraftanstrengelse søger at skaffe deres eneste eller bedst begavede Afkom Mulighed for at kravle et Trin op ad Samfundsstigen. Der var Stræbere, som paa eget Initiativ og ved egne Midler søgte at klare sig gennem Læreaarene, i Haab om, at Fortjenesten vilde blive større og Arbejdet mindre ved at „piske Bønderbørn“ end ved at piske Bøndernes Heste. Alle Aldre fra 17 Aar til det dobbelte var repræsenteret i denne Klasse, og naar dertil kommer, at vi havde hjemme i næsten alle Landets forskellige Egne, vil det være forstaaeligt, at en Fælles-Karakteristik af dette Hold er vanskelig at give. Til Forskellen i Alder, Kaar og Hjemstavn, Fremtoningspræget om man vil, kom saa Forskelligheder i Anlægspræget: Alle Temperamenter fandtes og alle Afskygninger i Livssyn. Og

dog var vi bare en Flok almindelige unge Mennesker, der klædte os almindeligt, arbejdede almindeligt, levede og nærrede os almindeligt som al anden Ungdom. Naturligvis med de enkelte Undtagelser, der alle Steder træffes: de, der slet ikke „lever“ men blot slider, og de, der har det stik modsat. Hvilke sidste dog med Naturnødvendighed forsvandt efterhaanden inden den sidste Eksamen.

Men — bortset fra disse Undtagelser — var der fra første Færd noget fælles, nemlig en vaagen Vilje til at faa det mest mulige ud af Opholdet paa Seminariet og ikke mindst til at faa noget ud af Kammeratlivet.

Lige fra den første Time (som Hr. Krogsgaard resolut indledede med Ordene: „Ræven er et Pattedyr med fire Ben og en lang, busket Hale“ — fulgt af et kærtegnende Strøg hen over nævnte Dyrs Ryg og Hale), følte vi, at vi fra nu af hørte sammen, og den Følelse forlod os ikke siden, men voksede sig efterhaanden stærkere og mere og mere omfattende vort Liv ogsaa udenfor Timerne og Seminariet.

Og da vi mærkede, at vi havde adskillige levende Interesser, som trængte til at faa Luft, arrangerede vi Lørdageftermiddagsklasser, hvor vi bl. a. grundigt behandlede Afholds-, Forsvars- og Kvindesagen efter bedste Evne — til Forargelse for de ældre „Kolleger“, Risterne.

Naa, nogle af os blev ogsaa Rister, efter at Præpholdet grundigt var blevet „sorteret“ ved Odtagelsesprøven. Og vi blev en livlig 1. Klasse, saa livlig, at man fandt det nødvendigt at foretage endnu en Sortering ved Oprykningen til 2. Klasse — med det Resultat, at vi nu blev en flittig Klasse, et Eksempel til Efterfølgelse.

Denne Flid havde flere Aarsager; og den vigtigste var hverken personlig Ærgerrighed eller Frygt for endnu en Sortering, men vi havde Blik for, at vi vilde komme ud for en skarp Konkurrence efter Eksamen. Derfor var netop Konkurrencen noget af det, der stærkest prægede vort Liv paa Seminariet og skabte den Forskel, der er tilstede mellem den ældre Seminaristtype, for hvem Eksamen var en Nødvendighed og Flid en moralsk Pligt, og 1928-Risterne, der vidste, at en god Eksamen vilde blive en Betingelse for at kunne klare sig, og Flid altsaa en Nødvendighed.

Men denne Konkurrence splittede ingenlunde, som man kunde vente, Klassen i Enere, der hver for sig sled sig gennem Lærebøger, Stile, Dispositioner og Timesedler, ængsteligt spejdende efter Konkurrentens Placering. Tværtimod samlede den Klassen til en Helhed, der næsten følte sig solidarisk ansvarlig for et hæderligt samlet Slutresultat, hvilket gav sig Udtryk i et Vekselvirke mellem Klassens Elever, saaledes at en uddelte af sin eventuelle Overflod til at lappe med paa andres svage Steder og til Gengæld beredvillig fik sine egne Huller udfyldt ved andres Hjælp.

Saaledes virkede den skærpede Konkurrence stimulerende paa det ædle Kammeratskab, men samtidig var den Kammeratskabslivets værste Fjende, idet den fratog os Tid til at dyrke et saadant. Det vil ikke just sige, at den enkelte var i den Grad ophængt med Pligter, at der ingen Tid levnedes til en Spadsereur med et Par Kammerater, en Samtale paa Hybelen eller et Spil Fodbold, men blot at noget samlet, fælles for hele Seminariet vanskeligt lod sig arrangere.

Og de „Orme“, som allerede i Præpklassen havde givet Livstegn fra sig, var stadig i Live hos os, og saa langt fra at forsømmes blev de snarere plejet særlig godt i Seminarietiden. Flest Dyrkere havde naturligvis Sporten. Fodbold blev drevet fra Fastelavn til Jul. Politik og Samfundsspørgsmaal blev dagligt behandlet i Frikvarterene og havde mange og ivrige Talsmænd af alle politiske Farver. Nogle drev litterære og andre Studier udover Eksamenspensaet, og i enkelte randt en „Aare“, som søgtes udviklet til Fuldkommenhed, til Adspredelse omend ikke altid til Nydelse for den øvrige Flok, for hvem de poetiske og prosaiske Produkter blev serveret i den ugentlige „Skorpion“ og ved festlige Lejligheder.

Alt dette gælder i særlig Grad Risterne, men dertil kommer saa Rinerne, som — skønt i absolut Mindretal — her som overalt præger Livet og Mændene. Ogsaa hun var almindelig, moderne (d. v. s. praktisk) klædt, fordomsfri og usnerpet, dus med alle mandlige og de fleste kvindelige Klassekammerater, altid opmærksom Tilhører ved og ofte Deltager i Diskussionerne — og parat til en Dans, naar Lejligheden bød sig. Naar dertil kom, at hun var i Besiddelse af alle den kvindelige Elevs Dyder, Flid, Akkuratesse, Orden o. s. v., er det klart, at hun var en ubetin-

get Gevinst for Klassen. (Der var forøvrigt 4, saa uensartede i Ydre og Indre, som saadanne kan og bør være).

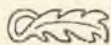
Som tidligere nævnt var vi en Flok almindelige unge, og vi var præget af alt det, der karakteriserer Tidens Ungdom, f. Eks. en vis flegmatisk Overlegenhed overfor Dagligtvetts Begivenheder samtidig med en rastløs Uro og Længsel efter Afveksling; paa den ene Side en Usikkerhed i Vurderingen af Livets Problemer og paa den anden Side en forbavsende Tilpasningsevne efter disse. Angaaende vort Syn paa det Kald, vi forberedte os til at gaa ud i, raadede der saaledes almindelig Usikkerhed, idet der vel var Vilje hos de fleste til at arbejde i den nye Skoles Aand, men ikke tilstrækkeligt Kendskab til denne. bl. a. fordi vi var opdraget i den gamle Skole og i det væsentlige blev undervist i og efter dennes Principper paa Seminariet. Paa lignende Maade var der et Præg af Usikkerhed paa andre Omraader, fremkaldt ved Sympati for det nye i Tiden uden dybere Forstaaelse af dette. Det kan vel ikke være anderledes i en Ungdom, der er opvokset i en Omvæltningstid.

Fra først til sidst raadede i Klassen et sundt og stærkt Kammeratskab, som var fri for al Sentimentalitet og kendte sine Grænser. Og til daglig herskede en god Tone mellem os, trods det, at der var saa mange Individualiteter, hvis Modsætninger ofte tønnede sammen.

Og da Afskeden forestod, viste det sig, at vi alle mødtes i en stærk Kærlighed til gamle Skaarup, til det Seminarium, hvor vi i nogle Aar havde haft vor Gerning, og hvor en Kreds af dygtige og velmenende Lærere havde ledet vor Uddannelse og paavirket vor Udvikling i bedste Retning til Gavn for os selv og forhaabentlig i Fremtiden til Ære for dem og for S. S. S.

Vi skilles med et Løfte om snarest muligt at samles der igen, og jeg tror, at det, trods de strenge Tider, tildels skal lykkes os at gøre Alvor af vort Forsæt, fordi vi længes efter den gamle, hyggelige By, som gemmer saa mange smukke Minder fra en Tid, der var overvejende lys og lykkelig.

S. Madsen.

Skaarupsangen.

*Gode, gamle Skaarup By,
gammel kun af Dage!
Du for mig er altid ny,
lad saa andre klage.
Ej i Syd og ej i Nord
bedre By man finder;
ingen paa den hele Jord
har saa smukke Minder.*

*Gode, gamle Skaarup By,
Verdens Øjne hviler
paa en Stab, der nok saa kry
ad det hele smiler.
Lad dem sige, hvad de vil,
intet os anfægter;
vi dit Forsvar gemmer til
Landets unge Slægter.*

*Gode, gamle Skaarup By,
snart dit Navn skal nævnes
fra Bornholm og op til Thy,
og din Tort skal hævnnes.
Vi staar sammen Haand i Haand,
værner om din Ære,
og som Tegn paa Hjertets Baand
vil vi Mærket bære.*

*Gode, gamle Skaarup By —
for til Gavns at takke
skænker vi dig vor Revy,
og om end vi snakke,
haaber vi, at du forstaar:
bag ved alt det lette
varme Hjerter for dig slaar —
tag da vel mod dette!*

* * *

For en stor Part af Deltagerne i Festen den 2. Novbr. var det Øjeblik, da „Skaarupsangen“ til allersidst tonede ud i Natten, den uforglemmeligste af alle Aftenens Stunder. I den Sang lever ikke blot i Almindelighed Kærlighed til Skaarup, men i særlig Grad Ungdommens Glæde og Stolthed over at have tilhørt Eduard Larsens Skaarup.

*

Sangen stammer fra 1917, den var i ovenanførte Skikkelse Slutsang i den første Skaaruprevy (Vinteren 17—18), hvor den blev sunget paa en iørefaldende, fast og god Melodi („Gamle Vold“). Forfatteren var Vilhelm Larsen, dengang Elev i 2. Kl. Aaret efter, i Juleferien 1918, blev han revet bort af en Lungebetændelse. Han var et særpræget og rigt begavet Menneske, en Kunstnernatur, urolig, lidt kantet og ofte lidt bitter, men en storartet Kammerat, som blev føjelig og straalende glad, naar man kom ham venligt i Møde, og som da kunde ødsle med sit Væld af Ideer og Indfald, saa man altid gik beriget fra ham. Et Menneske, der trængte til Varme og Tillid — han stod næsten helt ene i Verden — og som derfor netop skulde være i Skaarup. En af dem, der stod Dr. Larsens Hjerter særlig nær.

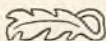
Han skulde ikke naa til Udfoldelse. Den spanske Syge slog her som saa ofte ned paa den mest livskraftige. — Men forinden havde han skænket os sin jævne, varme Sang om den gamle By, der kun er gammel af Dage, for os altid ny; om den Skole, hvis Tort skulde hævnnes — og blev hævnnet.

Med Udeladelse af 4. Vers blev denne Vise en Fanesang, som lød ved enhver festlig Lejlighed dernede.

Det er stygt at være skadefro. Men Stolthed med et svagt Islæt af Triumf er mandigt. Saadan følte vi alle med Dr. Larsen, da han i Faklernes Lys talte med Sangens Ord om den Tort, vi i Fællesskab havde hævnnet.

Nu er dens Tid omme, sagde fornylig en af Kammeraterne fra de seneste Aar. Og det er paa en Maade rigtigt. En ny Tid er begyndt i Skaarup, vi ved ikke, hvad den vil bringe; maaske noget lige saa godt som det Liv, vi levede, men dog noget andet. Skaarupsangen vil ikke for de nye Hold have den Baggrund af Alvor, som den har for de sidste 12 Aars Elever. Men for os er dens Tid ikke omme; for os er den ikke blot et Minde, men Udtryk for en Følelse, der lever i os.

Aage H. Petersen.

Skorpion-Humør.

Det synes ikke at skorte paa Vid og Poesi blandt Skorpionerne. — Med indhentet Tilladelse fra rette Vedkommende gengives her nogle Frembringelser, der røber baade Humør og Talent. — Først en Vise, om hvis Oprindelse man harmdirrende beretter, at Fastelavnsballet, som plejer at vare til Kl. 2, pludselig var blevet bestemt til at skulle slutte Kl. 12. Paa Slaget tolv træder da et Optog af arbejdsløse i fantastiske Dragter ind i Salen og synger paa Melodien „Kong Kristian lægger ned sit Sværd“:

Ja, det er haardt at være Rist,
for Klokken 12 saa slutter Dansen,
for Doktoren og Pedel Hansen
vil ikke mere, det er trist.
Thi Dokt'ren holder paa Principper,
men for os Rister alting glipper.
∴ Hvor skal vi være efter tolv? ∴

Saa maa vi ud i Natten gaa;
selv om det fryser, saa det knager,
hjemløse Rister bort man jager,
til eet vi ikke danse maa.
Saa hør da vores stumme Klage,
skønt kun lidt Luft vi har tilbage:
∴ Hvor skal vi være efter tolv? ∴

Hør! hvorfor bort I jage vil
en Flok forfrosne Sem'narister?
I aner ikke, hvad I mister,
hvis vi vort Helbred sætter til.
Men Klokken tolv saa ender Farcen,
vi derfor spørger Doktor Larsen:
∴ Hvor skal vi være efter tolv? ∴

Juleskorpionen 1929 har en lille veldrejet Dialog mellem L., en tidligere Elev, og M., Elev i 3. Kl.; de taler bl. a. om en Lærer, der har den Ide, at Eleverne skal møde til Tiden:

L.: Det kan være meget rigtigt.

M.: Rigtigt! Rigtigt! At forlange, at tredive Mand skal komme paa een Gang! Det er militaristisk!

L.: Det er pædagogisk.

M.: Han laver Seminariet om til en militær Arbejdsanstalt! Jeg kalder det Intolerance!

L.: Han gør det af Hensyn til hele Klassen.

M.: Hvorfor maa jeg ikke komme for sent?

L.: Nej, du vækker jo hele Klassen.

M.: Aah!

L.: Har du hørt noget om de sidste Forhandlinger i Ministeriet?

M.: Nej, ikke andet end at Loftet i Klasseværelserne skal sænkes.

L.: Hvad skal det være godt for?

M.: Det er for at Lærernes Ord ikke skal gaa over Hovedet paa Eleverne!

*

Endelig anføres af samme Litteraturværk enkelte andre Rædsler:

— Du, kan Messing skrives me' andet end me' Bogstaver?

— Næh, vel ka' det ej!

— Jo-o! Det ka' skrives Metal.

*

I Morges hørte jeg paa Pensionatet en sige til Pigen: „Frøken, var det Kaffe eller Te, jeg fik — for hvis det var Kaffe, vil jeg for Eftertiden gerne have Te, og hvis det var Te, vil jeg gerne have Kaffe“.

*

— Hvad ler du *a*?

— Jeg ler ikke, om jeg maa *b*.

— Jo, vist ler du, det kan jeg jo *c*.

— Naa, hvad saa, lad du mig om *d*.

I Aarets Løb.

Ved Generalforsamlingen d. 6. April 1929 blev der efter Forslag fra Bestyrelsen vedtaget følgende Lovændring: § 8 ændres til: „Medlemsbidraget er for Seminariets Elever og ikke fast ansatte Lærere 1,50 Kr. aarlig, for andre Medlemmer 2,50 Kr.“ — Desuden indførtes, paa Forslag af Dr. Larsen, Bestemmelsen: „Livsvarige Medlemmer kan optages mod et Kontingent en Gang for alle paa mindst 25 Kr.“ — Frk. Pedersen-Husum ønskede ikke Genvalg. I Stedet valgtes Frk. Hylsebeck, som f. T. er Elev i 3. Kl. — Tøvrigt Genvalg.

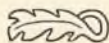
Dr. Larsen har ikke deltaget i Bestyrelsens Arbejde siden sin Bortrejse fra Skaarup, og Lærer Valdemar Madsen har midlertidig overtaget Kassererposten, som Dr. Larsen atter overtager efter Generalforsamlingen i April.

Ved Seminarielærer Thyrres Død d. 26. August og Seminarieforstander Dr. Larsens Tilbagetræden paa Grund af svigtende Helbred d. 1. November s. A. blev to Lærerpladser ledige ved Seminariet.

Begge Pladser stod ledige til 1. Januar 1930. Hr. Kapelmester Kingst, Svendborg, vikarierede i Musiklærerembedet, medens Seminarielærer Trap var konstitueret Forstander i November og December 1929, og Historieundervisningen besørgedes i samme Tid af Lærer Valdemar Madsen. — I Slutningen af December udnævntes baade en ny Forstander og en Musiklærer.

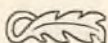
Forstanderembedet besattes med Seminarielærer Egebæk, Haderslev. — Den nye Forstander, der er født 1883 og dimitteret fra Silkeborg Seminarium 1904, havde 1918—19 etaarigt Kursus i Engelsk, Svensk, Matematik og exp. Pædagogik. Efter en kort Virksomhed som Lærer ved Vejen Realskole blev Hr. Egebæk ansat ved Viborg Skolevæsen, hvorfra han 1920 kaldedes til Lærer ved Haderslev Statsseminarium. Sidstnævnte Sted har Hr. Egebæk i en Aarrække været socialdemokratisk Byraadsmedlem.

Til Musiklærerembedet beskikkedes Seminarielærer Ring, Ribe. — Hr. Ring er født i Jelling 1884 og dimitteret fra Seminariet sammesteds 1905; siden 1911 har han været Lærer ved Seminariet i Ribe. Hr. Ring, der har uddannet sig grundig i Musik baade herhjemme og i Udlandet, er kendt over hele Landet som Komponist, ligesom han har udgivet flere Musikværker til Undervisningsbrug.

Festen den 2. Novbr. iværksattes af Elevforeningen i Samarbejde med en stedlig Komité, væsentlig bestaaende af Elever paa Seminariet. Elevforeningen paatog sig Indbydelse og Indsamling og fik her værdifuld Hjælp af de forskellige Aarganges Formænd. Beklageligvis blev det nødvendigt paa et sent Tidspunkt at foretage visse Ændringer i Programmet, hvilket medførte, at 2—3 indmeldte maatte sende Afbud. Endvidere paatog Foreningen sig Garanti for eventuelt Underskud. — Iøvrigt ordnedes alt vedrørende Festen af Elevkomiteen, og det blev gjort beundringsværdig godt. Særlig maa nævnes, at Fællesspisning og Kaffeboard arrangeredes uden Hjælp af Vært; der blev indkøbt Madvarer og Vin, lejet Porcelæn og Glas, engageret Medhjælp o. s. v. — og alt „klappede“ som paa et 1. Kl. Hotel. — Stor Hjælp ydede Hr. Pedel Hansen og Hustru samt 15 unge skaarupske Piger, der velvilligt paatog sig Serveringen.

Til hver af Deltagerne i Fællesspisningen var der ved Kuverten lagt et Billede som foranstaaende af Dr. Larsen.

Elevforeningens Regnskab 1928—29

<i>Indtægt.</i>		<i>Udgift.</i>	
Kassebeholdning d. 1.		Aarskrift 1926—27 ..	382,55
April 1928	7,42	Udsendelse af Aarskrift	142,89
Medlemsbidrag for		Fotografier til Clicheer	25,00
1927—28.....	461,25	Annoncer	17,40
Do. for 1928—29	307,50	Porto	16,92
Indvundne Renter	6,70	Telegrammer	5,08
		Konvolutter, Blanketter	16,95
			606,79
		Kassebeholdning d. 31.	
		Marts 1929	176,08
			782,87
	782,87		782,87

Ovenstaaende Regnskab stemmer med de forelagte Bilag.

Skaarup, d. 5. April 1929.

C. C. KROGSGAARD.

PEDER M. TRAP.

*Elevforeningens Generalforsamling holdes Søndag den 6.
April Kl. 3 i Seminariets Musiksal.*